

[Birgith Mogensen]

lig for længst erkendt, at mange af de hårde narkomaner, som er døde, eller som lever en frygtelig og uværdig tilværelse i dagens Danmark, i sin tid startede med hashrygning. Forebyggelse af narkotikabrug bør prioriteres højt – allerede fra 10-års alderen. I 1980 fik man konkret kendskab til enkelte narkomantilfælde hos børn på 11 og 12 år.

Alle landets skoler bør obligatorisk fra 3.-4. klasse i almindelighed oplyse eleverne om rus-giftes farlighed og i særdeleshed om narkotiske stoffers umenneskeliggørelse og død. En intensiv information og orienteringsindsats på landsbasis vil kunne gøre underværker. Alle steder, hvor børn og unge samles og mødes, må der sættes ind, også på TV-skærmen, eksempelvis i ungdomsredaktionen, i radio, presse og tegneserier, på film osv., osv.

Oplysningsformen må være sober, men virkelighedsnær. Narkoproblemet har så alvorlig en karakter, at det ikke er til at spøge med. Ligeledes bør kontrapropaganda ikke gøres sensationel. Emnet har i forvejen så stor interesse hos de unge, at oplysning ikke kan undgå at fange deres opmærksomhed. Derimod vil en direkte og velformuleret annonceindsats i dag- og ugeblade have stor betydning.

Vi må først og fremmest forsøge at holde de unge væk fra de kendte narkomiljøer. Derfor må forældre også informeres grundigt. CD ønsker et narkoforebyggelsesudvalg. Det skal være så repræsentativt, at det også tæller medlemmer i 15-20 års alderen samt eventuelt en helbredt narkoman. Udvalget skal på landsbasis igangsætte løbende anti-narkotikakampanjer, foredrag og anden forebyggende virksomhed.

Men forebyggelse hjælper jo ikke de 10.000-15.000 hårde narkomaner, som i op til 15 år har været stærke stofmisbrugere. Og hvad har vi så gjort for dem?

Siden 1967-68 har vi brugt flere hundrede millioner kroner på at forsøge at få hårde narkomaner helbredt og revalideret. Velmenende ledere, socialpædagogiske medarbejdere m. fl. har i den periode tilrettelagt og benyttet helbredelsesprogrammer, som mange gange er pålappet småændringer, og hver gang i det forventningsfulde håb, at nu kunne vi stoppe ungdomsnarkomanien. Vi ved i dag, at pengene og mange gode arbejds kræfter stort set er spildt. Intet tyder på, at hel-

bredelsesprocenten i den forløbne tid har passeret 10 pct.

Ja men hvilke behandlingsfejl er skyld i, at alle hidtidige behandlingsprogrammer har spillet fallit?

Det kunne der skrives en bog om, men efter CDs mening har det intet formål at diskutere skylden for det, der er sket. Flertallet af de implicerede har lært af de dårlige erfaringer. Lad os i stedet bruge tiden og kræfterne til etablering af en narkoreformplanlægning, en reform, der både tager hensyn til den hårde ungdomsnarkomani og landets øvrige borgere – inkl. økonomi.

Efter de sidste måneders omfattende og gennemgribende narkodebatter må vi desværre erkende, at såkaldte »fagfolk« er opdelt i to ret store grupper, som kraftigt forsvare hver sit behandlingssynspunkt. Ganske vist optræder en lille rabiat meningsgruppe ret tit i dagspressen, men disse menneskers inhumane narkobehandlingsmeninger har meget lille tilslutning. Eksempelvis kan nævnes, at gruppen ønsker afvænnning i en gummicelle – altså uden medicinsk behandling. Enkelte taler om dødsstraf for narkohandlere osv. osv i samme umenneskelige retning. Jeg tillader mig ikke at tage denne gruppes meninger i betragtning.

Tilbage til de to store gruppers uenighed.

Det væsentligste konfliktpunkt parterne imellem er: »mere eller mindre brug af metadon« som en del af hele behandlingsprogrammet. Begge meningsgrupper repræsenterer læger, psykologer, socialpædagoger og politikere, og grupperne har lykkeligt de fleste behandlingsmeninger tilfælles. Den alvorligste forskel i opfattelsen er – som nævnt – længden og mængden af metadonbrug i hele narkobehandlingsprogrammet.

Herefter vil jeg kalde den ene gruppe for »den gamle linje«, fordi dens tilhængere holder fast på de behandlingsmetoder, som hidtil har vist sig at være nytteløse. »Den gamle linje« ønsker heller ikke fremtidig at benytte metadon til langvarig nedtrapning af hårde narkomaner. Dog har jeg bemærket, at enkelte fra denne gruppe i den sidste tid har liberaliseret deres mening desangående, men ikke i udstrakt grad.

Stort set står »den gamle linje« fast på de hidtidige behandlingsmetoder, der inkluderer korte 10-30 dages metadonnedtrapninger og derefter kun socialpædagogisk behandling,